

Колчо подхвана пакъ и изевирѣ съ голѣма сполука нѣколко европейски мотиви.

— А бе я дайте ракийца и мезенце, да управимъ гласа на свирката; забравихте ме. каза той, като спрѣ.

— Добрѣ правишъ, Колчо, който си проси той си носи, каза попѣтъ.

Огняновъ му налѣ и подаде мълчаливо. Той го попипа за ржката, позна го и каза: — Бай Огняновъ, на ли? Благодарѣж... другитѣ ви викатъ графъ, но една малка причина ме задържа та не можахъ да ви видѣж, като графъ въ театра. Гоститѣ се изгледахъ усмихнато.

— Бай Колчо, испѣй ни калугерскитѣ тропарь, помоли го Огняновъ насмихнатъ.

Колчо прие тържественъ видъ, искашли се и захвана, като подражаваше на стария черковенъ псалтъ Хаджи Атанасия:

— Благослови, Господи, правидници твои: Госпожа Серафима и кротка Херувима; черноката Софѣя и бѣла Рипсимѣя; дебела Магдалина и сухата Ирина; прѣкрасната Еноха — свѣтило на метоха, госпожа Парашкева — незлобивата дѣва; и Хаджи Ровоама — безгрѣшната мадама...

Колчо изреди до край калугерицитѣ, като имъ прикачваше противоположни епитети на тѣхнитѣ истински качества.

Дружината се смѣяше грѣмогласно.

— Хайде, хайде, сѣдайте на софра! Какво имъ се насмивате на божитѣ жени? скара се шеговито попадията.

Насѣдахъ всички около прѣзржчника.

Дѣдо попъ благослови вечерята и гоститѣ зехъ да отдаватъ подобающата ѣ честь, съ исклучение на Соколова, когото ядѣше отъ вжтрѣ. Прѣдъ дѣда попа стоеше исполинско стѣкло съ кехлибарево вино, за да разлива благодатъ на лѣво и на дѣсно. — Вино веселитѣ сердце чедовѣка и тѣло укрѣпляетъ, казваше като доливаше чашитѣ. — Графе, пий! — Николчо, тегли почтенно! — Кандовъ,